

Walter van den Berg

SCHULD

DAS MAG UITGEVERS

Walter van den Berg (1970) heeft
een vrouw en een hond. Vroeger
wilde hij schrijver worden,
nu wil hij schrijven.

Schuld is zijn vierde roman.

De hondenkoning (2004)
West (2007)
Van dode mannen win je niet (2013)

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Van Gelderen literair Agentschap te Amsterdam

© Walter van den Berg 2016

Art direction: Toine Donk
Omslagontwerp: Studio Vruchtvlies
Productiebegeleiding: Tim Beijer
Foto auteur: Keke Keukelaar
Opmaak: Mat-Zet bv, Soest

NUR 301

www.dasmag.nl
www.waltermvandenbergh.nl

COR
26 NOVEMBER 2013

Mijn broer had nog gezongen op de avond dat hij iemand dood sloeg.

Dat optreden van hem was al een paar weken aangekondigd geweest; ik had gele A4-tjes zien hangen, overal in het Gerhardhuis, zoals de feestcommissie die altijd ophing als ze iemand hadden geboekt. Ik kwam er eens in de twee weken, op bezoek bij tante Mia in haar aanleunwoning, en ik probeerde er te zijn als ik zeker wist dat Ron er niet was, maar hij was niet te vermijden, toen: zijn hoofd stond overal op die A4-tjes, met plakband opgehangen in de liften en op de glazen klapdeuren, *Zanger Ronald zingt levensliederen*, en de datum erbij.

Het was 26 november 2013 en het was de laatste keer dat ie zou zingen na wat er later zou gebeuren.

Zanger Ronald was door onze moeder gewoon Ron genoemd. Ron was nooit een Ronald geweest. Hij noemde mij Cornelis als ie me zag, Cornelis Koeckenbakker, dat was een van zijn vaste grappen, maar ik had nooit Cornelis geheten, ik was gewoon Cor, niets meer dan Cor.

Zanger Ronald zingt levensliederen.

De zanger belde me op de dag zelf, vroeg of ik zin had om te komen, en ik hoorde de zenuwen in zijn stem. Ik had 'm al een tijd niet gesproken, en dit was poging nummer zoveel om de broederliefde levend te houden, maar er was nooit veel geweest dat levend gehouden kon worden, niet van mijn kant, maar hij bleef het regelmatig proberen – misschien was hij een beter mens dan ik. Ik zei dat ik nog moest kijken, ik wist het niet, ik zei dat ik met maten de wedstrijd wilde zien, Ajax tegen Barça, maar ik had in die tijd geen maten om de wedstrijd mee te zien – ik zei het omdat het taal was die hij begreep.

Hij zei dat ie al klaar zou zijn als de voorbeschouwing begon, omdat ie optrad in de tv-zaal, en de oude mannetjes zouden gaan zeiken als ze de voorbeschouwing misten.

Ik zei dat ik nog wel zou kijken, de mazzel, en toen ik had opgehangen belde tante Mia en die deed net of ze uit het niets vroeg of ik langskwam, of ik ook kwam kijken naar m'n broer, dus ik wist dat Ron naast haar stond; dat ie waarschijnlijk al een paar dagen bij haar in de aanleunwoning sliep.

Ik denk dat ik toen al de wanhoop had moeten zien, maar ik zag 'm niet.

Ik zag alleen maar het gebruikelijke gezeik met Ron, het geen geld hebben, geen onderdak, en de hoop dat iemand hem er weer uit zou redden, en zijn idee dat zo'n optreden 'm misschien uit de rotzooi zou kunnen halen – ook al sloeg dat nergens op. Een potje zingen voor twintig bejaarden zou 'm niet hel-

pen, maar niemand wilde 'm ooit boeken, dus als ie een keer mocht zingen, zag ie het als een doorbraak.

Ik denk dat ik niet wilde zien dat het echt fout zou kunnen gaan met Ron. En ik ging alleen maar kijken omdat ik nooit helemaal zeker wist of die pogingen die broederliefde te redden een keer zouden werken voor mij. Kennelijk had ik nog hoop, een heel klein beetje zeurende hoop, ergens achter in mijn hoofd, of diep in mijn lijf, of waar niet vervulbare hoop ook zit.

Hij deed een set met tien of twaalf liedjes, Jordaan-gezeik, *O Johnny, zing een liedje voor mij alleen*, sabberiosia, hatsjee, en hij sloot af met zijn 'grote hit', *Liefde in de nacht*; terwijl de muziek van *Love Is in the Air* al klonk kondigde hij zichzelf aan en zei zoals altijd dat ie er groot succes mee had gehad, en wie mee wilde zingen moest maar meezingen, maar het was gelul, natuurlijk, hij had helemaal geen succes gehad, hij had gewoon een vergeten hitje van een vergeten zanger uitgezocht dat op een deuntje van een oude hit was geplakt zodat er altijd wel mensen in de zaal waren die dachten: *dus daar ken ik 'm van*. Wat ze dan een tevreden gevoel gaf; ze hadden naar een beroemdheid gekeken, en het hele optreden werd met terugwerkende kracht een stuk beter.

Na wat er zou gebeuren, die avond, zou hij alleen nog maar met die hese stem praten, en zingen zou niet meer lukken, of hij deed net of het niet meer lukte, omdat ie toch wist dat het nooit wat zou worden.

Toen ie klaar was met z'n set kwam ie naar ons toe, naar het tafeltje waar ik met tante Mia zat, en tante Mia glom van trots; ze vond Ron een geweldige ster en hij kwam naar *ons* toe, het was *haar* neefje, en dat kon ze straks tegen iedereen vertellen.

Cornelis, zei hij tegen mij. Zanger Ronald, zei ik tegen hem.

Hij zei dat ie het jammer vond dat Dries niet was komen kijken, zoals ie dat altijd zei, en ik wist toen niet meer of dat nou een jarenlange grap was of dat ie echt dacht dat Dries een keer naar hem zou komen kijken, dat daar z'n doorbraak vandaan moest komen.

Ik vroeg of hij de wedstrijd zo hier in de zaal bleef kijken, maar hij zei dat ie dan tussen zijn publiek moest gaan zitten en dat wilde hij niet; hij keek liever boven bij tante Mia, maar ik wist dat dat betekende dat hij nu uit het zicht van de portier wilde, dat hij inderdaad geen slaappleats had, en als de portier hem na de wedstrijd naar boven zou zien gaan werd ie weggestuurd; als ie nu, om kwart over acht, naar boven ging, zou het nog een gewone visite kunnen zijn.

Ik vroeg hoe het met zijn jongen ging, met Kevin.

Goed hoor, denk ik, zei hij, en hij zei dat ie hem ook had geprobeerd te bellen voor vanavond, maar dat hij 'm niet te pakken had kunnen krijgen.

Ik had de wanhoop toen al moeten zien.

Kevin was zestien toen en omdat Ron geen woning had was ie niet bij Ron en niemand wist waar ie was.

En ik vond dat normaal omdat het altijd zoiets was geweest met Ron en Kevin, altijd gezeik, en ik was het normaal gaan vinden omdat ik niet te lang meer wilde nadenken over dat gezeik. En ik zag toen nog niet dat het gezeik alleen maar erger zou worden.

Hij stond om zich heen te lachen naar de oude mensen in de tv-zaal. Toch jammer dat Dries niet is komen opdagen, zei hij.